

Sygn. akt I C 435/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR del. Rafał Socha

Protokolant: st. sekr. sądowy Wiesława Nurek

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Radomiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w B.

przeciwko (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w K.

o zapłatę

1. Zasądza od (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. na rzecz (...) sp. z o.o. w B. 793, 22 zł (siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia trzy grosze) z odsetkami za zwłokę w wysokości określonej w art. 56 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa od 18 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. na rzecz (...) sp. z o.o. w B. odsetki w wysokości określonej w art. 56 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa od kwoty 140.225, 84 zł (sto czterdzieści tysięcy dwieście dwadzieścia pięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia 13 maja 2016 roku.
3. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie.
4. Zasądza od (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. na rzecz (...) sp. z o.o. w B. 7.051 zł (siedem tysięcy pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Rafał Socha

Sygn. akt. IC 435/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 stycznia 2016 roku (data wpływu do Sądu) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwany (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. zapłacił powodowi 141 019,06 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę, określonej w art. 56§1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa, liczonymi od dnia wniesienia pozwu , tj. od 17 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Wniósł o zasądzenie kosztów procesu, wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 5400 złotych, oraz z opłatą skarbową, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty, a w przypadku wniesienia zarzutów - o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy w całości.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że z pozwanym zawarł umowy sprzedaży leków i wyrobów medycznych nr (...) z dnia 20 października 2015 roku, nr 122/Z 2015 z dnia 20 sierpnia 2015 roku i nr (...) z dnia 2 czerwca 2015

roku, (...) z 11 maja 2015 roku i (...) z 20 kwietnia 2015 roku. Na podstawie zamówień pozwanego na podstawie tych umów powódka wystawiła faktury VAT, szczegółowo opisane w pozwie. Wszystkie faktury zostały podpisane przez pozwanego i opatrzone jego pieczęcią. W dwóch przypadkach były to faktury korygujące, pomniejszające należność obciążającą pozwanego. Powód wykonał swe obowiązki wynikające z umów, natomiast pozwany nie zapłacił należności wynikających z tych faktur i pozostaje w opóźnieniu z zapłata w łącznej kwocie 141 019,06 złotych. Powód dokonał kapitalizacji odsetek ustawowych od poszczególnych należności i z tego tytułu dochodzi kwoty 793,22 złote zł (pozew z załącznikami k. 3-149).

Zarządzeniem z dnia 29 lutego 2016 roku stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i wezwano stronę powodową do uzupełnienia opłaty od pozwu (k. 151).

W piśmie z dnia 23 marca 2016 roku powód podniósł, że zapis zawarty w §4 ust.7 umowy z dnia 20 kwietnia 2015 roku pozostaje niezgodny z obowiązującymi przepisami i jest jako taki nieważny z mocy art. 13 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2013 poz. 403). Wszystkie odsetki skapitalizowane na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu są należne powodowi i nie ma podstaw do ograniczenia żądania pozwu w zakresie odsetek wyliczonych od faktur VAT, wystawionych na podstawie umowy z dnia 20 kwietnia 2015 roku (pismo procesowe k. 155-156).

W odpowiedzi na pozew pozwany złożył propozycje ugody poprzez rozłożenia kwoty należności głównej na cztery raty. W przypadku braku takiej zgody, wniósł o rozłożenie należności głównej na cztery raty, na podstawie art. 320 kpc. Wniósł o oddalenie powództwa w zakresie odsetek ustawowych, zwolnienie pozwanego z kosztów sądowych oraz pominięcie dowodu z przesłuchania strony pozwanej.

W uzasadnieniu pozwany podał, że dochodzona pozwem kwota jest należna powodce. Jednak pozew jest przedwczesny. Podniósł także, że zgodnie z § 4 ust. 7 umowy z dnia 20 kwietnia 2015 roku powódka zrzekła się możliwości dochodzenia odsetek wynikających z opóźnienia w zapłacie. Nadto, zawierając umowę z pozwanym strona powodowa została poinformowana o trudnej sytuacji finansowej pozwanego. Zgodnie z umową z dnia 2 czerwca 2015 roku w przypadku uchybienia terminowi płatności powódka była uprawniona do naliczania odsetek ustawowych i w tym zakresie należą się odsetki ustawowe, a nie naliczane w transakcjach handlowych. W ocenie pozwanego dochodzenie odsetek z ustawy o terminach w transakcjach handlowych jest nadużyciem prawa podmiotowego. Wierzyciel może zrzec się odsetek za opóźnienie, co wynika z art. 481 §1 kc. Na uzasadnienie wniosku o nieobciążanie kosztami procesu pozwany wskazał na swoją trudną sytuację finansową, (k. 167-171).

W piśmie procesowym z 17 maja 2016 roku (data wpływu) powód podtrzymał swoje żądanie co do należności głównej i odsetek. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa w wysokości 7200 złotych. Nie wyraził zgody na rozłożenie na raty zasądzonego roszczenia oraz nie wyraził gotowości zawarcia ugody na proponowanych przez pozwanego warunkach. Co do żądanych odsetek podnosił, że zgodne z art. 8 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013 poz. 403.), w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, które ma zastosowanie w sprawie niniejszej, w transakcjach handlowych wierzycielowi bez wezwania przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, w wysokości określonej na podstawie art. 56§1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja Podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenie pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli spełnione są łącznie warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie. Natomiast art. 13 ustawy stanowi, że postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w art. 8 ust. 1 są nieważne.

W konsekwencji zapis §4 ust 7 umowy zgodnie z którym wykonawca zrzeka się możliwości dochodzenia odsetek wynikających z opóźnienia w zapłacie faktur jest bezwzględnie nieważny na mocy art. 13 ustawy, gdyż wyłącza on uprawnienie wierzyciela, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty, tj. od dnia następnego po dniu płatności faktury. Powyższa argumentacja dotyczy również umowy z 2 czerwca 2015 roku. Zapis, z którego wynika uprawnienie do naliczania odsetek ustawowych jako ograniczający uprawnienie wierzyciela do odsetek obowiązujących w transakcjach handlowych, czyli tzw. odsetek podatkowych jest nieważny. Dotyczy to sytuacji

w której odsetki ustawowe byłyby inne od odsetek podatkowych. Przy czym do 3 grudnia 2015 roku wysokość tych odsetek była taka sama i wynosiła 8%. Bez znaczenia dla oceny zasadności tego roszczenia pozostaje to, że w trzech z pięciu umów łączących strony znalazły się zapisy o tym, że powód został poinformowany o trudnej sytuacji finansowej pozwanego. Tego rodzaju postanowienia umowne są nienegocjowalne i nie zostały z powodem w żaden sposób uzgodnione i zostały narzucone w toku postępowań o udzielenie zamówień publicznych. Samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej w toku postępowań przetargowych, korzystając ze swej silniejszej pozycji, jednostronnie dyktują warunki umów, poprzez określenie ich wzorców. Wobec faktu, że rynek wyrobów medycznych jest zdominowany przez .ZOZ-y, brak udziału wykonawcy w postępowaniach przetargowych oznaczałoby konieczność zakończenia działalności na tym rynku.

Powód podniósł także, że niedopuszczalne jest powoływanie się przez pozwanego na klauzule z art. 5 kc, w szczególności w sytuacjach, w których miałyby to prowadzić do naruszenia dyspozycji przepisów prawa, które przewidują sankcję bezwzględnej nieważności czynności prawnych sprzecznych z ustawą.

W dalszej części swego pisma powód wskazał, że powód nie dochodzi odsetek z art. 481 §1 kc, które oczywiście mogą być przedmiotem zrzeczenia, ale odsetek z art. 8 ust. ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, które nie mogą być przedmiotem zrzeczenia, a to z uwagi na powołaną już wyżej treść art. 13 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Na zakończenie powód zakwestionował stanowisko pozwanego co do nieobciążania go kosztami sądowymi i kosztami procesu. Uwzględnienie tego wniosku oznaczałoby w istocie akceptację dla obciążenia przedsiębiorcy skutkami polityki zdrowotnej Państwa, co nie daje się pogodzić z konstytucyjnymi zasadami sprawiedliwości społecznej, (k. 190-196).

W piśmie z dnia 25 maja 2016 roku (data wpływu) powód cofnął pozew o kwotę 140 225,84 złotych, zrzekając się roszczenia w tym zakresie i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 793,22 złotych oraz odsetek od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz odsetek od kwoty 140 225,84 złotych od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia 13 maja 2016 roku tj. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym 7200 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Wniósł o umorzenie postępowania do kwoty 140 225,84 złotych. W uzasadnieniu swego stanowiska podał, że w dniu 13 maja 2016 roku pozwany dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty 1 067 553,63 złotych, przy czym ponad kwotę 140 225,84 złotych dotyczyło to należności nie objętych niniejszym pozvem, zaś do kwoty 140 225,84 złotych obejmowało należność z faktur ujętych w zestawieniu zawartym w pozwie, (k. 200-201).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

W dniu 30 kwietnia 2015 roku pomiędzy Samodzielnym Publicznym Zespołem Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. (dalej (...) w K.), a (...) Sp. z o.o. w B. wyłonionym w trybie art. 39 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku zawarta została umowa dostarczenia preparatów do dezynfekcji, szczegółowo określonych w załączniku numer 1 do umowy. Zapłata należności następować miała w terminie 90 dni od dnia otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Cena została określona na kwotę 4715 złotych plus VAT 377,20 złotych. Zgodnie z postanowieniami zawartym w §4pkt 7 umowy,

(...) Sp. z o.o. zrzekł się możliwości dochodzenia odsetek wynikających z opóźnienia w zapłacie faktury. Umowa obowiązywać miała do 19 kwietnia 2016 roku (kopia umowy Nr (...) k. 39-40 akt sprawy). W tej samej dacie został sporządzony aneks do umowy zgodnie z którym zmieniono brzmienie §4 i postanowiono, że zapłata miała następować po każdej dostawie przelewem w ciągu 60 dni od otrzymania prawidłowo wystawionej faktury oraz skreślono §4 pkt 7 umowy (potwierdzona kopia Aneksu nr (...), k. 42 akt sprawy). (...) Sp. z o.o. w B. dostarczył towar objęty umową (okoliczność bezsporna).

W dniu 11 maja 2015 roku pomiędzy (...) w K., a (...) Sp. z o.o. w B. wyłonionym w trybie art. 39 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku zawarta umowa dostarczenia preparatów do dezynfekcji, szczegółowo określone w załączniku numer 1 do umowy. Zapłata należności następować miała w terminie 60 dni od dnia otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Cena została określona na kwotę 86 187,73 złotych plus VAT - 7350,41 złotych.

Umowa obowiązywać miała do 19 kwietnia 2016 roku (kopia umowy Nr (...) k. 39-36 akt sprawy). (...) Sp. z o.o. w B. dostarczył towar objęty umową (okoliczność bezsporna).

W dniu 2 czerwca 2015 roku pomiędzy (...) w K., a (...) Sp. z o.o. w B. wyłonionym w trybie art. 39 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku zawarta została umowa dostarczenia produktów leczniczych i materiałów opatrunkowych. Zapłata należności następować miała w terminie 60 dni od dnia otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Cena została określona na kwotę 871 663,48 złotych, w tym VAT -64 567,65 złotych. W § 4 pkt 7 zawarto postanowienie, że w przypadku opóźnienia w zapłacie należności Wykonawcy będzie przysługiwało prawo do naliczania odsetek ustawowych. Umowa obowiązywać miała do 1 czerwca 2016 roku. (kopia umowy Nr (...) k. 26-27 akt sprawy). (...) Sp. z o.o. w B. dostarczył towar objęty umową (okoliczność bezsporna).

W dniu 20 sierpnia 2015 roku pomiędzy (...) w K., a (...) Sp. z o.o. w B. wyłonionym w trybie art. 39 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku zawarta została umowa dostarczenia produktów leczniczych i materiałów opatrunkowych. Zapłata należności następować miała w terminie 60 dni od dnia otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Cena została określona na kwotę 15 539,89 złotych, w tym VAT -1369,67 złotych, umowa obowiązywać miała do 31 października 2015 roku. (kopia umowy Nr (...) k. 26-27 akt sprawy). (...) Sp. z o.o. w B. dostarczył towar objęty umową (okoliczność bezsporna).

W dniu 20 października 2015 roku pomiędzy (...) w K., a (...) Sp. z o.o. w B. wyłonionym w trybie art. 39 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku zawarta została umowa dostarczenia sprzętu medycznego jednorazowego użytku. Zapłata należności następować miała w terminie 60 dni od dnia otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Cena została określona na kwotę 282 703,82 złotych, w tym VAT - 20 941,02 złotych, termin obowiązywania umowy określona od 20 października 2015 roku do 17 sierpnia 2017 roku (kopia umowy nr (...) k. 16-17 akt sprawy). (...) Sp. z o.o. w B. dostarczył towar objęty umową (okoliczność bezsporna).

W związku z dostarczonym w wykonaniu umów towarem (...) Sp. z o.o. w B. w okresie od 28 września 2015 roku do 19 listopada 2015 roku wystawiła faktury na łączną kwotę 140 225, 84 złote. Terminy płatności poszczególnych faktur następowały w okresie od 27 listopada 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku. Wszystkie faktury zostały przyjęte przez osobę upoważnioną w (...) K. (kopie faktu k. 43-140, przedsądowe wezwanie do zapłaty z zestawieniem faktur k. 142-143).

W dniu 13 maja 2016 roku (...) w K. dokonał zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 140 225,84 złotych. Kwota ta została zaliczona na poczet należności głównej wynikającej z wystawionych faktur (okoliczność bezsporna).

Okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd pozostawały pomiędzy stronami bezsporne. Pozwany nie kwestionował należności głównej ani co do wysokości ani co do zasady. Nie kwestionował także faktu dostarczenia towaru i cen wynikających z łączących strony umów.

Powód cofnął pozew w sprawie niniejszej co do kwoty należności głównej, w związku z jej zapłatą. W tym też zakresie zrzekł się roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 355§1 kpc w zw. z art. 203 kpc, postępowanie należało umorzyć, o czym Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku.

Sporną pozostawała kwestia zasadności i sposobu naliczania odsetek. Strona pozwana nie kwestionowała natomiast okresu od jakiego zostały przez powoda naliczane odsetki, koncentrując się na próbie wykazania ich bezzasadności.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. poz. 403), w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2016 roku, w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1)wierzyciel spełnił swoje

świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3.

2. Termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, termin ten nie może przekraczać 60 dni.

Zgodnie z art. 13 tej ustawy, postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 3, art. 8 ust. 1 i art. 10-12, są nieważne.

Z cytowanych przepisów wynika, że w stanie prawnym obowiązującym przed 1 stycznia 2016 roku, a więc także w okresie w jakim strony zawierały umowy będące przedmiotem postępowania, wszelkie zapisy umowne, które wyłączały uprawnienie wierzyciela do dochodzenia zagwarantowanych ustawą odsetek, były nieważne. Dotyczy to więc całkowitego wyłączenia możliwości dochodzenia odsetek z tytułu opóźnienia, ale też określenia wysokości odsetek na poziomie niższym lub wyższym niż wynikający z art. 56 §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - ordynacja podatkowa.

Należy przy tym podkreślić to, że w łączących strony umowach tylko w jednym przypadku zawarty był zapis o zrzeczeniu się prawa dochodzenia odsetek z tytułu opóźnienia. Dotyczy to mianowicie umowy z 20 kwietnia 2015 roku. W tej samej dacie zapis ten został wykreślony. Nastąpiło to w drodze spisania aneksu nr (...) do umowy. Bezprzedmiotowe jest więc odwoływanie się przez stronę pozwaną do możliwości zrzeczenia się odsetek za opóźnienie.

Ponadto, w umowie z 2 czerwca 2015 roku jest zapis o prawie wykonawcy do naliczania odsetek ustawowych. Ważność tego zapisu należy oceniać przez pryzmat art. 13 powołanej ustawy. Odsetki ustawowe w okresie obowiązywania tej umowy, tj. od 2 czerwca 2015 roku do 1 czerwca 2016 roku były zmienne i do 31 grudnia 2015 roku wynosiły 8%, od 1 stycznia 2016 roku - 5%. W tym samym okresie odsetki podatkowe za zwłokę wynosiły 8%. Zatem zapis umowy ograniczający prawo wykonawcy-wierzyciela do dochodzenia odsetek ustawowych, a więc w niższej wysokości pozostawał sprzeczny z dyspozycją art. 8 ust 1 ustawy z 8 marca 2013 roku i jako taki był zapisem nieważnym.

Stanowisko strony powodowej, opierające się na takiej podstawie prawnej zasługiwało więc w całości na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenie przez powoda zasady wynikającej z art. 5 kc, ocenić należy go jako chybiony. Sąd podziela w całości pogląd wyrażony w orzeczeniu Sądu

Najwyższego z dnia 22 września 1987 roku w sprawie III CRN 265/87, przytoczony przez powoda. Zgodnie z tym stanowiskiem, powołując się na zasady współzycia społecznego nie można podważać ani modyfikować wyraźnych dyspozycji przepisów prawnych, które ze względu na bezpieczeństwo obrotu przewidują sankcję bezwzględnej nieważności dla czynności prawnych sprzecznych z prawem, nie przewidują od tego żadnych wyjątków, a więc samodzielnie w sposób wyczerpujący i jednoznaczny przesądzają o prawach stron (OSNCP 1989 nr 5, poz. 80). Stanowisko to, mimo upływu czasu pozostaje aktualne, w szczególności także w stosunku do zapisów art. 13 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. poz. 403).

Z tych względów, Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 kpc. W niniejszej sprawie pozwany przedstawił rachunek zysków i strat na dzień 30 czerwca 2015 r. (k.174). Z dokumentu tego wynika, że sytuacja pozwanego niewątpliwie była trudna. Stan zobowiązań na 30 września 2015 roku wynosi 44 895 746,06 złotych (oświadczenie k. 175).

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegranej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami. Przepis ten stanowi odstępstwo od wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c, zasady odpowiedzialności za wynik procesu, na rzecz zasady słuszności. Przepis art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, które pozwalają na odstępstwo od stosowania przy orzekaniu o kosztach

procesu odpowiedzialności za wynik procesu. Ich kwalifikacja należy do sądu, który, uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy, powinien kierować się poczuciem sprawiedliwości. Niewątpliwie jedną z okoliczności pozwalających na odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. jest trudna sytuacja finansowa strony obowiązanej do ponoszenia tych kosztów. Należy ocenić również taką sytuację po stronie jej przeciwnika, a zwłaszcza okoliczność, czy nie uzyskanie kosztów procesu będzie dla niego nadmiernie uciążliwe. Strona pozwana wykazała w sprawie niniejszej swą trudną sytuację finansową. Na dzień 30 czerwca 2015 r. wykazywała stratę w kwocie 2 368 313,69 zł (k. 84 rachunek zysków i strat). Powyższa okoliczność nie pozostaje bez¹ znaczenia, jednak nie może uzasadniać całkowitego zwolnienia z obowiązku zwrotu kosztów procesu w sytuacji, gdy powód jest przedsiębiorcą działającym na rynku usług medycznych. W ocenie Sądu, w przedstawionych okolicznościach zachodzi zatem wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art 102 kpc, który pozwala na odstąpienie od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Zarówno prawo powoda do dochodzenia roszczenia na drodze sadowej i w pełni usprawiedliwionego oczekiwania zwrotu kosztów tegoż dochodzenie praw oraz uwzględnienie sytuacji finansowej pozwanego prowadzi do wniosku, że uzasadnionym jest zasądzenie na rzecz powoda, jako strony wygrywającej proces jedynie części kosztów procesu, a mianowicie połowy opłaty od pozwu, tj. 7051 zł, co skutkuje równym obciążeniem stron kosztami mniejszego procesu.

/na oryginale właściwy podpis/